

dajo bratschi, kenž jano wot teje wěry pratkujou a jano tu sbožnosć saporwedaju, kenž psches tu wěru še dostaio. Pschitom paš sabydnu woni wot togo snanišch, zo ta wěra we hutšchobe hugba. Hobej pratkara bluzitej, lezrownož kuždy wot nejou to hutšchobne požedaie ma, aby tu wěrnosć saporwedak. Ten jaden wot nejou, kenž niz aš to nasgoiēie pratkujou, ten še boj, až te luže mogli jano tu pschihuzonu wěru mēsch, kenž ta wěra tych Božych žišchi nejou. Togdla požeda won to nasgoiēie, ako jadnu hopokasii, lez ten duch š Boga jo. — Ten drugi bratsch, kenž jano tu wěru pratkujou, ten še boj, až te luže mogli še zu welgi na to gibaie togo ducha spusččasch, a niz na tu kšchizu Kristuša. Won jo we starosćzi, aby to kradu šjawit, až my šmy humožone psches to, zo Kristus jo ša naš zuš a niz psches to, zo my zujomy. Won hobwěsćzijo tu wēliku wěrnosćz, až my humožone šmy psches tu drogu kšchej a niz psches nekake nasgoiēie, kenž nam še staio; won paš sabydno, až pschi pschawej wěre teke nasgoiēie jo, a až tam, zož pschawe nasgoiēie še namašajo, tež ta pschawa wěra šejzi.

Ša zu nejperwej hopokasasch, až hobej huzbe gromaze bysch dejtej, — to Bože nasgoiēie a ta žywa wěra, — wjašole zusche we duchu pschi wēstem dowēriēiu na Kristuša. Wěrnou jo, až my sbožne hordujomy psches tu wěru a niz psches našču wjašolu wēdobnosćz. „My chojzimy we wěre a niz we wižeiu.“ Ale weto jo mjasu wěry a šwēteg wjašela we duchu rowno taš hobjadne žyweie, ako mjasu koreiow a tych kopenow, kenž š tych koreiow šwojo žyweie dostanu a we tom peiŕku šwojo žaržaiēie maju. Ša wěra jo to hobstawne, kenž pscheze še namašasch dej; ta wjašolosćz tog ducha jo to gožbne a ma šwoje zaše, rowno aš te kopena a kwētki, kenž teke pschidu a hujdu, šatym aš šwoj zaš maju. Ša wěra jo ten bom, te plody teje wěry šu te kopena. Wotergi jo našča dušča polna kwētkow a škōdki mijod bēžy do teje hutšchoby. Šo jo ten zaš, gaž togo ducha wjašolosćz nam snaišstwo dajo, až našča wěra žywa jo, rowno aš te nalēto hubijajuze pupki snaiēie, až ten bom žyweie ma. Ale škoro jo we našchej hutšchobe sašej taša šušch, až šchynna wjašelosćz sažžo, rowno aš te kopenka tych bomow sašej sprēju a našymu wotpadnu. Žesczej še tež staio, až lutna šyma a maršniēie naš napadno; našča škōbodnosćz jo šginona, to sa-zwiblowaiēie jo blisšo, a našča boga wěra štoj tam, ako goly bom, hobryty šchych kopenkow, kwēšchinkow a plodow. A glicholan,